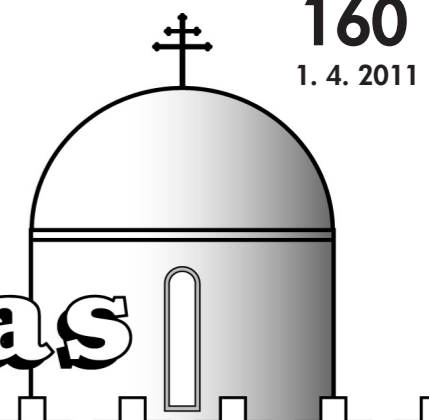

Modlitbový zápas

ROK 2011

*"Na твоjih múroch, Jeruzalem, ustanovil som strážcov: celý deň a celú noc nikdy nech nemlčia!
Vy, ktorí upomínate Pána, nesmiete mať pokoja, kým nepostaví, kým neurobí Jeruzalem ozdobou na zemi!"*

Iz 62, 6-7

POKUŠENIA NA CESTE SVÄTOSTI -

CESTE PÚŠŤOU (POĎĽA 1KOR 10,7-10) - 4. ČASŤ

d) "Chceli pokrm podľa vlastnej vôle" /Ž 78,18/

Svedectvo: "Dlhší čas hľadám Božiu vôľu, podriaďujem sa objektívnemu poriadku (či už v škole, v rodine alebo v spoločenstve) a potom zrazu prichádza pokušenie vzbury. Mám pocit, že sa to nedá ďalej znášať, stále samé "musíš", stále ten stereotyp poslušnosti – čo si už ani na chvíľu nemôžem žiť podľa svojho, robiť si, čo chcem ja? V tomto stave stačí nepatrná požiadavka, ktorá inokedy nerobí žiadne problémy a všetko vo mne kričí: "Nechcem!" Aj keď som bol ešte pred chvíľou úplne spokojný, naraz vidím všet-

bol v putách, z ktorých sa môžem dostať len vzburou: aspoň na chvíľku si "odpočinúť" od poslušnosti /vlastne od Pána/. Vyzerá to tak, že je to jediná cesta k pokoju – aspoň na chvíľku – veď sa zasa vrátim!

Čím dlhšie v tom zostávam, tým viac sa mi dostáva do duše divná horkosť, ktorá chce vybuchnúť buď sebaľútosťou až k plaču, alebo hnevom (keď je niekto poruke, tak to chudák pocíti bez toho, aby vedel, čo sa deje).

Tu nepomôže ísť tvrdo proti sebe, ani sa tomu vysmiať, ako iným náladám, to by bola rana do živého. Ale čo je spoločné so všetkými chmúrami, to je – urobiť opak (Agere contra) - než kam ma chmúra tlačí. Ona chce, aby som utiekol od Pána (prípadne od konkrétnych povinností a poriadku, ktorý ma pri Ňom drží), ja však musím násilím obrátiť pohľad na Ježiša, aj keď cítim skoro fyzickú bolesť, povedať (aj nahlas) pravý opak, než sa mi ozýva v duši: namiesto "ne-

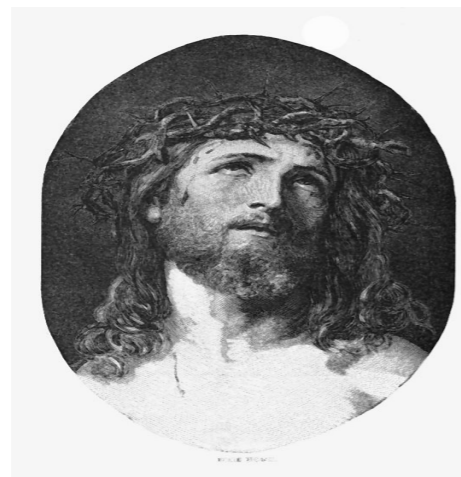
chcem", "nebudem slúžiť" povedať Pánovi zreteľne: "Tu som! Ty si mojím Pánom a iného nechcem, chcem len to, čo Ty chceš!" Je až zázračné, aká úľava prichádza v tých slovách. Opakujem to jemne, ale vytrvalo, tak dlho, pokiaľ sa búrka v duši neuttíši. Väčšinou veľmi skoro nastane v duši hlboký pokoj, stratí sa ten odpor a kludne a slobodne môžem žiť v takom poriadku ako predtým, alebo vykonávať Božiu vôľu, ktorú poznám.

Až potom si s hrôzou uvedomujem, ako blízko som bol tomu, aby som uveril primitívnemu triku hada z raja. Utiekol by som od milujúceho Otca ku "slobode", k tomu otrokárovi, ktorý ma nenávidí a je mu jasné, o čo mu ide.

Veľakrát som zažil, do akej "slobody" sa dostanem, keď opúšťam Boží poriadok, kde si vedome idem podľa seba a nechcem hľadať Božiu vôľu. A napriek tomu, keď príde chmúra, všetka skúsenosť mizne, pamäť nefunguje, rozum robí logické závery z falošných informácií, ktoré mu dávajú city, obrazotvornosť a podivuhodne zatemnená pamäť. Ako pokušenie v raji: človek mal zakázaný len jeden strom a všetko ostatné mu patri-

presvedčila. A Pán začína pomaly „pracovať“ aj na nich a nachádza si naozaj podivuhodné cesty k nim. Nedávno začínal priamy prenos futbalového zápasu a môj syn, ktorý je veľkým fanúšikom jedného z klubov mi naraz hovorí: „Mami, ty sa toľko modlíš...pomodli sa, aby vyhral klub „Baník“!“ Vedela som, že to je nahrávka od Pána. Vravím: „Dobre, ale len spolu s tebou.“ Ne protestoval, tak som pokračovala: „Musíme pozdvihnúť srdce i ruky k Bohu a prosiť: «Nebeský Otče,...Ťa prosíme za...» a naučila som ho bojovú modlitbu. A syn sa ma spýtal, ako dlho treba prosiť. Aspoň 5 minút. – odpovedala som. A to nie je všetko – potom treba ešte aspoň 5 minút ďakovať, že Pán nás vypočul. Synovi asi veľmi

záležalo na tom, aby jeho klub vyhral, pretože sa so mnou poslušne modlil. Manžel na nás len pozeral a krútil hlavou...A „Baník“ vyhral 2:0. Onedlho potom sme sa s manželom vybrali na hríby. Chodíme, chodíme...a nič. Začala som sa polohlasne modliť, manžel bol z toho ešte viac mrzutý, ale o chvíľu

sme našli také výborné miesto, že tašky boli preplnené hríbami. Po čase sme znovu šli do lesa. Chodíme, chodíme...a nič. A tu muž naraz hovorí: „No začni sa už modliť tú svoju modlitbu.“ Začala som sa hlasno modliť a o chvíľu sme našli toľko hríbov, že sme ich ledva zanesli domov. Boh pomaly mení srdcia mojich blízkych i cez takéto malé situácie. Začínajú chápať, že s Bohom možno počítať vždy i v tých najmenších každodenných problémoch.

Hanka, T.

AKO SA MODLIŤ ?

Motivácia

Modlíme sa za obrátenie, duchovné prebudenie a záchranu Slovenska. Modlite sa za konkrétne problémy vo farnosti, a to v jednote. Modlitbový zápas sa skladá:

1. Svätá hodina, ktorá je daná od 20⁰⁰ do 21⁰⁰. Modlí sa ju všetci členovia modlitbového zápasu. Odporúča sa, aby sa ju modlila každá kresťanská rodina spoločne doma. O 21⁰⁰ hod. dávajú kňazi požehnanie, predovšetkým modliaci sa. Je dobré upozorniť, aby ľudia chorí a spútaní otrockými okovami zlého (alkoholom, hracími automatmi, nečistým duchom, okultnými putami) s veľkou vierou prosili Pána Ježiša za oslobodenie a s vierou prijímali v túto hodinu požehnanie. Počas sv. hodiny aj počas modlitbovej stráže je dôležité mať konkrétny úmysel, za ktorý

sa modlíť. Počas modlitby si uvedomovať Božiu prítomnosť a pravdu, že „Bohu nie je nič nemožné“ (Lk 1,37) a so živou vierou sa na Neho obrátiť. Vzorom pre túto modlitbu sú nám Abrahám, Jakub, Mojžiš, Eliáš, Nehemiáš, Judit, Panna Mária. Možno sa modliť sv. ruženec a iné cirkevné modlitby.

2. Modlitbová stráž. Jednu modlitbovú skupinu tvorí 23 ľudí. Každý člen má jednu konkrétnu hodinu dňa modlitbovú stráž (20:00 – 21:00 hod. je spoločná). Takto sa modlí celý deň nepretržite. Za skupinu je jeden zodpovedný. Každý by mal mať zoznam svojej modlitbovej skupiny.

Režim modlitieb

Takto vytvorené modlitbové skupiny na celom území Slovenska majú svoju modlitbovú stráž rozdelenú podľa krajov:

– bývalý Západoslávsky kraj od 1. do 10. dňa v mesiaci;
– bývalý Stredoslávsky kraj od 11. do 20. dňa v mesiaci;
– bývalý Východoslávsky kraj od 21. do 30. (31.) dňa v mesiaci.

Nie je nutné, ale odporúča sa: Pred 10-dennou strážou, najlepšie v nedeľu, sa skupina stretne a podajú sa návrhy, za čo je potrebné sa modliť. Je dobré, aby sa na modlitbách bojovalo za aktuálne problémy vo svojom najbližšom okolí (napr. za problémy rodiny, zamestnanie, za obrátenie nejakého človeka, za uzdravenie, za oslobodenie od alkoholu, za zastavenie šírenia siekt v okolí a pod.). Môže sa lósom určiť, ak je viac návrhov. Po skončení 10-dennej modlitbovej stráže sa skupina (v nedeľu) podelí so svojimi skúsenosťami z modlitbového zápasu.

„Slovensko nezachráni nikto, iba Boh. Ale On to neurobí bez teba!“ (citát otca biskupa Rudolfa Baláža, 12. 7.1997, Žilina)
Modlitbový zápas chce podporovať Evanjelizáciu 2000, vyhlásenú sv. Otcem i našimi biskupmi 13.5.1997 v Nitre a 11.7.1997 v Žiline; otec kardinál Ján Ch. Korec vtedy vyzval modlitbové skupiny k veľkej úlohe: „Premodlujte Slovensko!“
Toto je výzva, ktorú by mal každý kresťan zodpovedne realizovať.

Kontaktná adresa: Pavol Karol, Dargovských hrdinov 5, 066 01 Humenné
Prosíme Vás, pošlite nám vaše svedectvá a skúsenosti s modlitbou. Tento časopis si robíte sami.

NAMIESTO „NEHCEM“, „NEBUDEM SLUŽIŤ“ Povedať PÁNOM ZRETELNE: „TU SOM! TY SI MOJÍM PÁNOM A INÉHO NEHCEM,“

ko úplne čierne, ako keby som žil ten najťažší život, ako keby som

lo a had drzo príde a tvrdí, že je to naopak: „Ako to, Boh vám zakázal jesť zo všetkých týchto stromov?“ A to pokušenie funguje stále rovnako: Človek v tom momente zabudne na Božiu lásku, ktorú toľkokrát pocítil a vidí Boha a svoju situáciu tak, ako mu to ten klamár vykreslil – ako najkrutejšie otroctvo, z ktorého je potrebné sa vymaniť. Zlý sa potom tvári ako záchranca a vysloboditeľ.

Pokiaľ je to pokušenie v jemnejšej forme – len nejaký odpor k modlitbe alebo k povinnosti, únava zo stereotypu – pomáha mi spomienka na tých dvoch synov z podobenstva o vinici, zvlášť na toho druhého: „Nechce sa mi – ale išiel!“ A idem. Ten úprimný postoj pred Pánom ma rozveselí – ako by som videl jeho úsmev.“

e/ Neposlušnosť

Človek nerobí, čo by mal, a dostane sa do ťažkosti! Tak namiesto toho, aby sa s pravdivou ľútosťou vrátil k Bohu, k svojej povinnosti, ľutuje sám seba a reptá na svoj ťažký osud, blížnych, podmienky a nakoniec i na to, že je veriaci (že si musí robiť problémy so svedomím).

Svedectvo: „Táto chmúra má vždy rovnaký pôvod i zákonitý priebeh. Príde, keď nerobím, čo mám robiť; keď nie som tam, kde mám byť.“

Uvediem to na príklade učenia. Niekedy sa mi zúfalo nechce učiť. Všetko iné je príťažlivejšie, nepomôže ani strach zo skúšky, ani modlitba, pretože je pokrytecká a také modlitby Boh nechce vypočuť. Buď som úžasne pracovitá (tj. robím všetko možné, len nie, čo mám) alebo zase úplne nečinne ležím a sprevádzam ma hryzenie svedomia, ktoré mi hovorí, že môj stav je nemilý

Bohu. V tejto situácii nie je na mieste volanie k Bohu v bezmocnosti: „Pane, pozri sa, aká som neschopná a slabá, urob niečo a pomôž mi, daj mi chuť a silu k učeniu!“ V podtexte totiž hovorím: „Pane, najlepšie by bolo, keby mi to učenie naskákalo do hlavy bez toho, aby som pohla prstom, bez práce a sebazáporu!“ To sa môžem takto modliť napríklad celý deň a hreším. Výčitky svedomia ma potom rozkladajú čím ďalej tým viac, k tomu sa pripája úzkosť, že nestíham a chmúra je tu. To mi potom už prestane byť jej pôvod jasný, omotá sa mi ako páska okolo očí a strácam vo svojom stave orientáciu.

Riešenie je jednoduché: našťavať sa na toho zhnitého leňocha v sebe, uvedomiť si, že ma diabol zasa ťahá za nos, radikálne vstať a vrhnúť sa do učenia či do tej povinnosti, pred ktorou takto utekám. Najhoršie je začať (rozjazd), potom to už ide omnoho ľahšie, než sa zdalo, mám okamžite pokoj, prejde nervozita a podráždenosť a dokonca namiesto nechuti príde niekedy radosť a Pán žehná. Teda tu je riešením: „Človeče pričiň sa a Pán ti pomôže!“

Vaša redakcia

Pán nerobí nič polovičato

2.júna 2006 sa narodila naša vnučka s chorými nožičkami. V štvrtom mesiaci pri prehliadke v detskej nemocnici sa ukázalo, že dievčatko má vrodené vykĺbenie oboch bedrových kĺbov. Dieťa bolo v sadre, neskôr v remien-

koch, lekári hovorili o budúcich operáciách, bez ktorých chodiť nebude. Celá rodina sa za to modlila. Vnučku som s dôverou vložila do rúk Pána Ježiša, pretože som verila, že On je jediný Lekár. Z neznámych príčin sa operácie rušili (a nie jedna). Pochopili sme: keď dáš Bohu tú či inú bolesť – ver do konca! Najskôr Pán uzdravil jednu nôžku a potom aj druhú. On neuzdravuje napolovicu. Je Všemohúci Boh a je nám verný až do konca. Sláva Bohu! V našej rodine sú tak ako všade problémy, ale vieme jedno: Ježiš vždy pomôže, len Mu dôveruj ako dieťa!

p. Luba, Ž.

Panna Mária mi pomohla

Študujem na univerzite. Raz mi dal vyučujúci napísať referát na dosť ťažkú tému. Prešli dva týždne a bolo ho treba obhájiť, ale ešte nebol napísaný, pretože som nemohla nájsť potrebné informácie na tú tému. Na dvore univerzity je kaplnka. Zašla som tam ako každý deň a úpenlivo prosila Matku Božiu, aby mi pomohla. Na nasledujúci deň som v knižnici prešla všetky knihy, ale nič som nenašla. Bola som sklesnutá a pozabudla som, že som sa včera predsa za tento problém modlila. Práve som prosila knihovníčku, aby mi dala niečo na tú tému – a zboku stojí dievča, ktoré končí fakultu, mne celkom neznáme – a naraz hovorí: „Ja ti môžem pomôcť, pretože som o tom písala diplomovku.“ A potom mi to neznáme dievča všetko našlo a dokonca pomohlo napísať referát. Vedela som, že to nie je

náhoda. Boh mi ju poslal, pretože som Ho prosila o pomoc skrze Prečistú Pannu Máriu. Ďakujem Pánovi!

Marika, 19 r.

Vypočutie mojej túžby

Mám 13 rokov. Svojho otca som už dva roky nevidela a ani som nevedela, čo je s ním, pretože od nás odišiel. Toto leto som bola s mamou na duchovných cvičeniach. Prijala som Pána Ježiša, Pannu Máriu, odpustila všetkým i svojmu otcovi... Posledný deň sme dávali Pánu Ježišovi naše bolesti a problémy. Vtedy som Mu povedala, že by som chcela vidieť ocka... A o desiatej večer toho istého dňa naraz zazvonil pri našich dverách a priniesol mame veľkú kyticu kvetov.

Anička

Šťastne sme docestovali

Kvôli istým okolnostiam v práci som zmeškala autobus z našej dediny do mesta. Odtiaľ som chcela cestovať na nočné bdenia do P. Manžel odmietol odviezť ma na autobus, pretože v nádrži bolo veľmi málo benzínu. Podarilo sa mi ho prehovoriť: „Hlavne naštartuj auto a ďalej ho už povedie Boh, veď idem na stretnutie s Ním!“ Mala som trochu malú dušičku, pretože auto sa mohlo zastaviť niekde v poli a tam rob, čo chceš... Ale Boh je verný! Manžel ma odviezol do mesta a ešte bez problémov docestoval domov na dvor. Ale keď chcel dať neskôr auto do garáže, ani

sa nepohlo. Ďakujem Pánu Ježišovi, že som sa šťastne dostala na nočné bdenia.

N.

Boh o mne vie

V auguste som bola na modlitbovom víkend v T. Zabudla som si však kúpiť spätný lístok na vlak (modlitbové stretnutie sa konalo 17 km od mesta). A pretože lístky bývajú pred odchodom takmer vždy beznádejne vypredané, vždy keď sa ozvala obava, dala som tento problém Bohu. Keď som potom v nedeľu prišla na stanicu a stála v dlhom rade pred pokladňou, povedala som si: „Boh o mne vie.“ O chvíľu ku mne podišla nejaká pani a hovorí: „Nepotrebovali by ste lístok do L.? Ja mám zvyšný.“ S radosťou som ho od nej kúpila. A keď som došla k ostatným dievčatám, zistila som, že mám miesto v tom istom vagóne a navyše hneď vedľa nich. Aleluja!

Halina., 26 r.

Potrebuju Ježiša

14-ročnú Natálku s mamou priviedla do nášho spoločenstva moja známa. Dievča mávalo zvláštne stavy – začínala sa triasť a potom strácala vedomie. Začalo to, keď mala 9 rokov. Jedného dňa sa prechádzala so svojim 5 ročným bračekom a pred jej očami ho zrazilo auto tak nešťastne, že bol na mieste mŕtvy. Jej otec vtedy začal ešte viac piť a niekedy dokonca s nožom naháňal Natálku i jej mamu. Vnímali sme, že tu človek nič nezmôže, že Na-

tálka i jej mama potrebujú Ježiša. Vydali sme im krátke svedectvo o našom Spasiteľovi a potom spoločne pokľakli k modlitbe. Vyznali, že veria, že P. Ježiš je Boh, že zomrel za ich hriechy a s dôverou odovzdali celý svoj život do Jeho rúk. Potom sme sa krátko modlili za Natálku. Keď o mesiac prišli znovu, boli iné – akoby z nich spadlo nejaké bremeno, radostné, pokojné. Natálka bola uzdravená. To urobil náš Ježiš. Aleluja!

T.

Aspoň k bráne

Moja sestra mala rakovinu. Chodila na chemoterapie, ale choroba sa postupne šírila. Pre mňa bola veľkým povzbudením, lebo mala živú vieru. Raz, keď sa vrátila z nemocnice na pár dní domov, prosila manžela, aby ju odviezol na omšu. Odmietal s tým, že je slabá a aj benzín je málo. „Peťo, ty nemáš vieru!“ povedala mu na to. Potom sa už dal presvedčiť. Cestou z omše sa sestra modlila, aby šťastne docestovali – opakovala Pánovi: „Aspoň k bráne!“ A auto došlo fakt iba po bránu, tam zastalo a na dvor ho už museli dotlačiť.

Viera

Každodenné problémy

Obrátila som sa až keď som mala 35 rokov. Manžel a syn si myslia, že to s modlením prehánam, že je to „fanatizmus“, ale hovoria tak, pretože oni sa s Ježišom ešte osobne nestretli. Boh mi dáva na modlitbách pokoj, silu a svetlo do každodenných problémov. Neraz som sa o tom